

I.M. 6/10/1942 - 10/6/2010

Morgen is het precies anderhalf jaar geleden dat mijn vader overleed aan de gevolgen van een hersentumor. Een enorm cliché: maar wat vliegt de tijd en wat neemt het normale leven al snel weer z'n eigen gang. Neemt niet weg dat mijn vader nog veel in onze gedachten is. De kinderen hebben het bij tijd en wijle nog over opa Jan: Yoran met het maken van bepaalde personages op zijn DS....."mam, had opa nou een bril of niet"denkt Marijn vaak nog wat bedachtzamer na over opa (en heeft soms ineens de opmerking: "Kijk mam, opa schittert weer"wijzend naar de hemel" en heeft Leah zo haar eigen ideeën over waar opa nu is. Leah tekent nog steeds vaak opa Jan.....als ik dan zeg: "opa Jan is er toch niet meer". Kijkt ze me aan en zegt: "Mama, dan moet je de maan roepen.....opa is toch naar de maan?"hahaha...heerlijk die kindergedachten. Fijn ook te bedenken dat ze hem toch nog een beetje kunnen herinneren. Hij wordt gemist, zeker als opa.....de opa die met zijn kleinkinderen ging wandelen, hand in hand hele serieuze gesprekken voerend. De opa die vaak in stilte zat te genieten bij het zien van zijn kleinkinderen.

Ik daarentegen worstel nog best met een aantal zaken, waarvan ik weet dat ik er nooit meer antwoord op zal kunnen krijgen....een blijvend verdriet dat klaarblijkelijk nog een plekje moet krijgen. Hoe heb ik, zeker als puber 'gevochten' om zijn aandacht, om zijn erkenning, bevestiging. Vechten tegen een enorme emotionele muur. Het heeft me weinig opgeleverd. Tegen de tijd dat ik opstandig, vervroegd (vanwege hem) uit huis ging, zag ik hem al enkel als kostganger.....hij ging meer dan dat hij kwam in mijn ogen. Als hij er was, was hij er eigenlijk niet, verschuilend achter zijn krant, verplichte stiltes rond het 20:00 uur journaal (als hij al thuis was). In mijn studententijd werd ik langzaam milder richting hem en ben ik toch maar gaan doen wat mijn moeder altijd tegen me heeft gezegd: de dingen die hij zegt en (niet) doet anders interpreteren.....pffff. Mijn moeder heeft me wel eens verteld dat mijn vader eigenlijk maar twee kinderen wilde.....maar dat ze dacht dat hij toch wel blij was met me....mmmm, het zal....Zelfs in zijn laatste maanden heb ik niet mogen horen hoe hij eigenlijk over mij dacht, dat hij van mij hield, dat hij trots was.....dat heb ik altijd maar zo moeten interpreteren. Accepteren dat het nu eenmaal een man was die zich niet kon uiten, die geen weg wist met zijn emoties, die

zelfs bang was voor zijn eigen emoties.....die nooit aan zijn dochter heeft kunnen zeggen "ik hou van jou". Ergens heeft het toch gevoeld als éénrichtingsverkeer toen ik hem gemeend zei dat ik van hem hield, dat hij zijn best heeft gedaan en dat hij een goede vader is geweest.....hij keek me aan en bleef stil (helaas). Stil verdriet.....het is zoals het is. Ik kan niet meer 'vechten' om zijn erkenning en liefde.....ik zal het maar interpreteren als dat hij waarschijnlijk wel trots op me was. Hij wordt gemist, want hoe je het ook wendt of keert hij was mijn vader en de opa van mijn kinderen. Mijn vader als opa was een andere man, een man die misschien wel zag wat hij eigenlijk bij zijn eigen kinderen gemist heeft. Ik had hem graag nog wat meer willen leren kennen.....helaas nam een enorme rotziekte 'bezit' van hem en hebben we al binnen het jaar afscheid van hem moeten nemen.....